

טיפה לפני הגשם

גיטי סברין

עריכה: יעל שניידר, עורכת קראט

עימוד: רבקה חדד

עיצוב כריכה: אורה שמואלי orah1812@gmail.com

כתובת מייל לתגובות: g0527177871@gmail.com

”כִּי אֶפְשָׁר לָאָדָם

בְּעוֹלָם הָאֵה

לִהְיוֹת

כְּמִלְאָךְ

לְרִגְעִים,

וּלְהִנּוֹת

מִזִּיּוֹ הַקִּדְּשׁ.”

(חזו"א)

פרק 1

חדר העבודה שלי שחור כשאני נכנסת אליו. אני לא נבהלת. לוחצת על המתג, אור מסנוור ממלא את השטח הקטן. החושך בחלון מעמיק. פנסי רחוב נוצצים לי בשתיקה.

רגע אחרי שאני שוזפת את רשימת המטלות המבהילה אני חוזרת לסלון, מוציאה מהמקפיא את כוס האייס קפה שקנתה לי רותי, רגע לפני ש'קצפיות' סגרו. רותי הצדיקה רצה כל עוד נשמתה בה. חזרה בזהירות, לאט לאט. שאף טיפת קרח לא תיזל.

וכמובן, שאף עוברת אורח לא תזהה את העב"ם שמסתתר לה בתוך השקית. אין זה יאה לבחורות מקסימות כמוה להלך עם כוס אייס קפה ברחוב.

מה לעשות שאמא מתכננת לילה ער והיא זקוקה לדלק? בדיוק בשביל זה 'קצפיות' מספקים שקיות נייר אטומות. נעדרות לוגו.

כוס האייס קפה של 'קצפיות' ענקית. היא תדלקה אותי כהוגן בסיום מרוץ הערב, ועדיין לא מתקרבת לסיומה.

עוצמת עיניים. מחפשת כמה גבישי קופאין. מצפה שיעשו את פעולתם ויזרימו אדרנלין בדמי העייף.

נשים נורמליות ישנות בלילה. גם אני בדרך כלל.

חוץ מהלילה של יום חמישי, כאשר במוצאי שבת עומד לצאת אירוע ההשקה של 'חכמת אליעזר'. מתוך חדר העבודה הקטן אני מנסה להתרכז במטלות. במה כבר יש. הגברה יש. הלאה. מסכי לד, החברה שפניתי אליה עדיין לא החזירה תשובה סופית, כדאי לקבל הצעת מחיר מחברה אחרת.

יונית המוכשרת כבר ניסחה הזמנות כבוד. אבל הגרפיקאית!!! מה עם יהודית? מהשעה ארבע אחר הצהריים יש מכיוונה דממת אלחוט. וזה חשוד בהחלט.

אני מנסה את מזלי. יהודית ערה, מבטיחה לעבוד על החומרים במהלך הלילה.

הלילה הארוך הולך ומתקצר, בין לבין אני קופצת לביקורי פתע במטבח. זורקת ירקות מקולפים לסיר אימתני. משרה שעועית.

כשחדר העבודה שלי כחלחל, אני משחררת נשימה עמוקה.

אין יפה יותר מזריחה. במיוחד כשהיא באה יחד עם יצירת המופת של יהודית. גרפיקה עדינה ומושקעת. חום בהיר בנגיעות תכלת.

הקש השחור נתקל בקרקעית הכוס, מבשר על סיומה הטראגי של כוס האייס קפה העצומה.

אני חייבת להחמיא לה. התעלתה מעל עצמה. אין תגובה. כנראה פרשה לישון.

אני מעיפה מבט על השעון הזוויתי שתלוי על הקיר.

השעה רבע לשש. זה יהיה טיפשי ללכת לישון עכשיו ובעוד רגע לקום. על קצות הבהונות אני פוסעת אל חדר הילדים, שולפת מהארון חולצות מגוהצות. מצרפת ציציות, מארגנת לפי מידות. אין כמו בגדים מסודרים ליד המיטה בשביל לפתוח את הבוקר ברגל ימין.

"רותי, בוקר אור!" אני מושכת בתריס.

היא מזדקפת באחת "מה השעה?"

"שש וחצי".

היא נוטלת ידיים. "יופי. אמא, תודה!" בחודש האחרון התחילה רותי להקדים את שעת היקיצה. לטענתה בסמינר אין מספיק זמן לתפילת שחרית. היא לא מספיקה לומר קרבנות אז עדיף להתחיל בבית.

משהו מתרחב בתוכי כשהיא נכנסת למטבח. מסורקת ומאורגנת. העיניים של שלמה, חומות בהירות, מביטות מתוך הפנים הנעריות שלה. "תודה אמא", מכניסה אל התיק את הסנדוויץ' שהכנתי לה.

פונה אל הפינה של הספה הפינתית.

לשבריר שניה אני מביטה בדמותה הרכונה על הסידור. השפתיים הרוחשות באיטיות, השריר הרוטט ליד העין. הרכות. אני הייתי בחורה אחרת. ברגע הבא אני ממחרת אל חדר הבנים כאחוזת תזזית, מפעילה את כל האמצעים כדי להעיר את הדובים משנתם.

אחרי שעה מייגעת יוצאים כולם מפתח הבית, בחיך דבש ובתיקים מלאים כל טוב.

"בוקר טוב! מה שלומך, אילה?" לאה. המנהלת של חכמת אליעזר
נשמעת דשנה ורעננה דרך הקו.

"ישנת טוב בלילה? אה?" אני צוחקת. "עבדתי בפרך בשביל האירוע
שלכם. אבל ברוך ה' התוצאות מדהימות. הוא יהיה בלתי נשכח!"

"מה עם מסכי לד?" היא שואלת

"סגור". אני מנערת שמיכות.

"במה?"

"סגור".

"הזמנות, גרפיקה?"

"סגור".

"יופי", היא מרוצה.

"נעמוד בקשר" אני מבטיחה לה. סוגרת את הפלאפון.

עכשיו זה הזמן שלי. שקט בבית ומה יותר נפלא מלפצות את עצמי על
הלילה הלבן, פשוט להחשיך חדר ולהשלים שעות שינה.

רגע לפני, אני לא מתאפקת. יורדת לתיבות הדואר בכניסה לבניין.
מכינה לי כוס קפה, הפעם רותחת. שתי קוביות שוקולד בלונדי נמסות
בפנים, אני שותה אותו באיטיות, תוך כדי עלעול בעיתון.

אחד התענוגות הגדולים. שקט, קפה ועיתון.

כל פרסומת זוכה לניתוח מדוקדק שלי. כל כתבה שיווקית. כל
תמונת שער.

כשאני מגיעה לעמוד החמישי הלב שלי קופא. הידיים רועדות. אני
מניחה את כוס הקפה על ההדום. לבל תישפך.

מה קורה כאן? אני חולמת?

סוגרת את העיתון. מעבירה אצבעות על עמוד השער.

הכול ממשי. מציאותי לגמרי. צעקות קרב מהקומה העליונה. אוטובוס גונח בתחנה מתחת לבית.

פותחת שוב בעמוד חמש. שני הילדים שלי צוחקים אליי משם. מרוחים על עמוד שלם בהדפסה צבעונית חדה. הבגדים היפים שקניתי להם לחג, פאות ארוכות בהירות וחיוך שובה לב. דובי מניח יד על כתפו של שימי. רקע שמנת מלכותי מאחוריהם. אותיות שחורות בתחתית העמוד: הבגדים באדיבות דינדוש.

אני עומדת להתעלף.

פרק 2

צילומי סטודיו וחוץ בהבזק אחר. נועה זכאי חתומה בגאווה בכתב גלוריה מתנפנף. לא פחות ולא יותר.

אני מגששת בידיים רועדות אחר מכשיר הפלאפון. איך היא לא מתביישת! לפני חודש ביקרנו אצלה, הפיקה סט תמונות משובבות לילדים.

באיזו רשות היא מתהדרת בהן בעיתון?

נועה לא עונה. אני מנסה לחייג אליה שוב ושוב. שמונה ורבע בבוקר הוא זמן לגיטימי לא להיות זמינה.

האצבעות שלי כמעט קורעות את ריפוד העור של הספה. שימי ודובי עדיין מחייכים מתוך העיתון.

בדקות אלו פותחות נשות ישראל בכל הארץ את העיתון שמגיע בחמישי. חלק תשמורנה את התענוג לשבת. חלק לא תתאפקנה, תצצנה, כמוני. מיד כשהוא מגיע. תזהינה את הילדים של אילה מרוחים בפרסומת ענק.

רשימת המנויות לעיתון הולכת ומתארכת בתוך ראשי. אני כמעט יוצאת מדעתי כשאני הוגה בה. השכנות. החברות מהקהילה. האמהות של החברים מהחידר. גיסות שלי. השויגער!

"אילה?" זאת לא נועה. יהודית. הגרפיקאית הצמודה שלי. "ד"ש מהילדים שלך!" היא מגלה לי את אמריקה. "את לא פוחדת מעין הרע?" "אני מאוד פוחדת" נדבקתי לספה. לא מצליחה להניע איבר. "יהודית, נדבר אחר כך, אני מחכה לשיחה חשובה".

הידית בדלת נלחצת. שתי נקישות מוכרות. שלמה מניח את תיק התפילין בחדר, חוזר לסלון.

כנראה הפנים שלי חיוורות. או אדומות. או כתומות. כי שלמה מיד שואל מה קרה.

"הנה", אני פורשת את העיתון הטרי על השולחן. "זה מה שקרה".

הוא מכווץ עיניים מול המודעה. אני נושכת שוב שפתיים עד זוב דם. שמם הפרטי של ילדי רקום בחוט נחושת על כיפות הקטיפה.

נועה הצלמת מתקשרת.

"תגידי", הקול שלי מתפרע כמו רכבת הרים שסטתה מהמסלול. "את - פרסמת - את - הילדים שלי בעיתון???"

"התמונות יצאו נהדרות", נועה מתמוגגת, "את אישרת לי. לא?"

"לא אישרתי שום דבר"

"למה זכור לי שכן?" היא מנסה לשחזר "אני נותנת עשרה אחוז הנחה למי שמאפשרת לי לעשות שימוש בתמונות".

"לא קבלנו הנחה ולא אישרנו שום דבר".

"אה - - - באמת? בסדר. אז אחזיר לך עכשיו את ההנחה".

"לא מעניינת אותי הנחה!" כנראה אני צועקת, כי שלמה מסמן משהו ביד. "זאת עבירה על החוק! אסור לך לפרסם תמונות בלי רשות. זאת פגיעה בפרטיות. אני יכולה לתבוע אותך".

נועה משתתקת. המבט של שלמה אינו משתמע לשני פנים. גורם לי להשתתק בעצמי. לסיים את השיחה.

"אנחנו לא תובעים אף אחד", הוא סוגר את העיתון. "הייתה כאן טעות מצערת. יהיה לא נעים אולי, אבל כך התגלגלו העניינים. הכול משמים. ושתהיה לנו עוגמת הנפש הזאת לכפרת עוונות".

אני קמה. מסתובבת בסלון הלוך חזור. פצצה מתקתקת על השולחן. כל דקה מנויה אחרת פותחת את העיתון.

"לאחיות שלך זה בחיים לא היה קורה". אני חותכת עגבנייה דהויה לחתיכות גסות.

"נכון". שלמה מחליק בזקנו. "אבל גם לך לא אמור היה לקרות. הטעות של הצלמת".

"טעות טרגית" אני בוזקת מלח. מניחה על השולחן. הנייד של שלמה מצלצל. מבריה אותו למרפסת הקטנה.

אחרי עשר דקות הוא חוזר למטבח, נוטל ידיים.

"נו.. מה אמא שלך אמרה?"

"אנחנו לא נתבע את הצלמת", שלמה נשאר שליו. "לוחמנות לא תועיל לאף אחד".

"זה מה שאמא שלך אמרה?"

"לא". הוא בוצע את הלחם.

"אמרת לה שזאת לא אני, נכון? שזאת טעות של הצלמת. כן?"

"כן".

"מה היא חשבה כשהתקשרה אליך? שאני נתתי הסכמה לדבר כזה?"

"אההמ..."

"על הבנות שלה היא לא הייתה חושבת דבר כזה", אני נעלבת כמו ילדה קטנה. כמו אישה שלא ישנה לילה.

שלמה מוסיף שמן לסלט הדלוח.

"אז מה היא כן אמרה?" אני חייבת לשאול.

"היא לא מבינה למה צריך ללכת לצלמת, ומה רע במצלמה ביתית", שלמה מפטיר. "ואני לא מבין למה צריך לעשות מזה עניין גדול כל כך. מהעיתונים של היום עוטפים את הדגים של מחר".

העיניים שלי שורפות. פותחת וסוגרת עפעפיים. הן כמו סכינים. פוצעות אותי מבפנים.

"תכננתי ללכת לישון", אני מעבירה את הנייד למצב שקט. לא מצליחה לעבור אליו בעצמי.

כל מי שתפתח את העיתון - לא תגיד 'בטח נפלה כאן טעות'. הן תגדנה: רק לאילה מתאים לעשות דבר כזה. רק לאילה.

פרק 3

מוצאי שבת. דובי ושימי פורצים אל הבית. "איפה העיתון?"

"איזה עיתון?" אני מיתממת.

"נו... העיתון. העיתון הזה שרואים שם את התמונה שלנו. ככה החברים אמרו."

בשפתיים חשוקות אני פותחת להם את העיתון. הוא נראה כאילו יצא מהדפוס. טרי. לא נגעתי בו כל השבת. מעדיפה להשאיר אותו מתחת לערמות העלונים הגודשים את הבית.

"פחחחח..." שימי מעיף מבט בתמונה, "זה סתם העיתון של האימהות..."

"חשבנו שזה בעיתון הגדול. האמיתי", דובי מסביר לי.

כמו רוח סערה הם נעלמים משם. בודקים את השלל שקיבלו בבית הכנסת, ב'אבות ובנים'.

הבדלה. שלמה מחזיק אבוקה בוערת, "הנה קל ישועתי אבטח ולא אפחד". הפנים שלו לוחטות מעליה.

קוצים צומחים לי בסוליית הנעל.

"אני תיכף יוצאת", מסבירה לחבר'ה מה עליהם לעשות בשעות הקרובות, מה אוכלים ל'מלווה מלכה' ומתי הולכים לישון.

"חכמת אליעזר?" שלמה נכנס לחדר.

"כן", אני פותחת ארון. מתלבטת איזה בגד הכי יתאים למעמד.

"יש לך זכות גדולה". טיפות של מיץ ענבים מעטרות את אצבעותיו. "הספרים שהם מוציאים לאור פשוט מאירי עיניים. אין לך מושג כמה לומדי הלכה נעזרים בהם. ולך, יש חלק בכל זה".

"וואו", אני הולכת על העליונית האפורה. שבתית, אבל לא מוגזמת. "לא הסתכלתי על זה ככה".

"ילדודים", שלמה ניגש למטבח. רותי מקפיצה חביתיות. שימי ודובי מריעים מאחוריה.

שלמה לוחש להם משהו. הם צועדים אחריו בעיניים דולקות.

אני מתארגנת במהירות הבזק. דרך המראה אני מזהה את שלמה מתייעץ עם הילדים מול ספריית הענק בסלון.

"יצאתי", מניחה על כתף את התיק האלגנטי. לא שוכחת פלאפון מוטען.

"בהצלחה רבה!" שלמה כבר יושב בראש השולחן. שימי ודובי משני צידיו. ספר פתוח לפניהם.

"מה - זה - הצבע - הזה???" אני כמעט מתעלפת.

"תכלת בייבי!!! ה' ישמור!" אישה צעירה מסדרת מפיות על השולחן, מסובבת אלי את ראשה.

האולם ערוך לתפארה. שולחנות עגולים במפות זהב, מרכזי שולחן בצבע טורקיז עמוק. פרחים לאורך שולחן הכבוד. מזכרות מכובדות ליד כל כיסא. הגרפיקה המהממת של יהודית משתלבת בהרמוניה מושלמת. אבל החיפוי במה.

"מזעזע!" אני מתקרבת. נוגעת בבדים המתוחים מתקרה עד רצפה, ממסגרים את מסך הلد הענקי.

"מתי הם היו כאן? מתי הלכו?" אני מרימה את קולי.

האישה מניחה באיטיות את המפית האחרונה. מזדקפת.

"כנראה כבר ביום שישי הכינו את החיפוי. כשבאתי לכאן הכול כבר היה".

"אני סיכמתי איתם על טורקיז! מה זה התכלת הזה? נראה ניו בורן! רק חסר כאן בלונים של 'נסיך נולד' ואנחנו מסודרים".

האישה מושכת בכתפה. לא קשור אליה. מה אני רוצה ממנה בכלל.

מחפשת באנשי הקשר את המספר של החברה. אפס. אין תגובה.

דלת האולם נפתחת. ברכה, אשת המנכ"ל, צועדת קוממיות.

"איזה יופי!" היא מביטה סביב. "אילה. זה כל כך מיוחד! האווירה, השילוב, התאורה".

"תראי את החיפוי", אני כמעט מייללת.

"מה הבעיה?" היא מניחה את התיק שלה בצד. מתקרבת.

"הבעיה שהם עוורי צבעים שם בחברה. אמרתי להם טורקיז, הביאו תכלת. זה פשוט נוראי. את מבינה שעל המסך הכול יהיה בגווני ברונזה-טורקיז, והבדים המטופשים האלו קרובים אליו כל כך".

ברכה מקשיבה. מכווצת את עיניה.

"אני חושבת שזה לא אסון", היא מחליטה. "תראי כמה יפה כאן... וחוץ מזה, באזור המסך התאורה תהיה מעומעמת. עם החושך והאורות הצבעוניים הדיוק של הגוונים פחות משמעותי".

"אין לנו הרבה ברירות", אני מסכמת ביגון.

תנועה חשודה מאזור הכניסה מבריחה את שתינו אל מאחורי המחיצה. עזרת נשים קטנטונת. שני שולחנות עגולים לכמה נשות נדיבים שהחליטו להגיע.

אני דבוקה למחיצה. מאחורי כפיסי העץ, גודשים הנדיבים של 'חכמת אליעזר' את האולם. כמה דמויות הוד מופיעות בשולחן הכבוד.

ברכה צדקה. התאורה של מסכי הלבד מעמעמת את הווילונות ברקע. המראה הכללי בסדר גמור.

"תאכלי משהו?" היא נעמדת לצידי.

"זה בסדר", אני משחררת אותה להתנחמד עם נשות הנדיבים.

חושך כחלחל, קלרינט. קלידן. חליל צד. כולם מתחברים יחד למנגינה חרישית. מסך הלבד מתעורר לחיים. מציג שורות של אברכים מתנועעים. מאחורי המחיצה אני מזהה עיניים נוצצות. הנדיבים מוקסמים מהאירוע שתכננתי לפרטי פריטים.

אפשר לסמן וי. האירוע השיג את מטרתו, רק לי מציק התכלת המחריד הזה.

"שבוע טוב", אישה עייפה נכנסת לבית.

איש ושני ילדים מרימים אליה עיניים. עדיין באותה תנוחה. ספר פתוח על השולחן.

דובי שואל שאלה. שימי מכווץ את עיניו בריכוז. הנה ילדי הפרסומת של העיתון.

הכיפה של שימי עקומה. על החולצה של דובי כתמים של שומן. צלחת עם שרידי חביתות מונחת לפני שלמה.

ופתאום התמונה הזאת יפה כל כך. מפעימה מכל הדפס צבעוני.

אני עומדת ומביטה בה, תמונה שלא אני תכנתי, לא אני הפקתי וחזיתי. ובכל זאת באה אל תוך ביתי.